

Ændringsforslag nr. 5 betragtedes som *forkastet* med samme stemmetal som ændringsforslag nr. 4.

§ 2

vedtoges uden afstemning.

Lovforslagets overgang til tredje behandling vedtoges uden afstemning.

Tredje næstformand (*Erlendsson*):

Jeg foreslår, at lovforslaget går direkte til tredje behandling uden fornyet udvalgsbehandling. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Man vendte herefter tilbage til dagsordenens punkt 4.

Tredje næstformand (*Erlendsson*):

Denne sag kan kun med tingets samtykke behandles i dette møde, da betænkningen først blev omdelt i går, men hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg samtykket som givet. (Ophold). Det er givet.

Man gik da til:

Anden behandling af forslag til lov om ændring af ligningsloven [af Stetter m. fl.].

(Lovforslag nr. 2. Fremsat 8/10 75. Første behandling 24/10 75. Betænkning 16/12 75).

Der var stillet 2 ændringsforslag i betænkningen.

Uden for betænkningen var der ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslagets tekst, ændringsforslagene og spørgsmålet om lovforslagets overgang til tredje behandling sættes til forhandling under et.

Kampmann (S):

Der er grund til at understrege, at lovforslaget og behandlingen alene drejer sig om renter ved henstand. Det vil altså sige, at renter ved forsinkelse ikke er medtaget, og det vil igen sige, at udvalget ikke har behandlet dette spørgsmål, og at forslags-

stilleren, hr. Stetter, ej heller har tilsigtet, at den slags renter ved forsinket indbetaling skal gøres fradragsberettigede igen. Jeg synes, der er grund til at understrege dette for at bringe lidt proportion ind i diskussionen. Til gengæld er der ikke så megen proportion i den tid, skatteudvalget har anvendt ved behandlingen af dette forslag; det er næppe forkert at sige, at vi måske anvendte lige så megen tid på behandlingen af dette forslag som på alle de foregående forslag tilsammen, men således kan det gå, når der skal indgås et forlig, som er meget ønskeligt, for at tilvejebringe en bredde, som også er meget ønskelig. Den betænkning, der ligger foran folketingets medlemmer, er jo udtryk for et forlig, hvor vi har opereret med to fremgangsmåder: dels at regulere på en række af satserne, men uden at give fradragsret for disse satser, dels en række beskedne områder, hvor vi har indrømmet fradragsret, hvor det ellers ikke ville have været gældende pr. 1. januar 1976. Den regulering, vi er blevet enige om, er endt på 5/8 pct., og selve synet af denne brøk lader nok antyde, at der har været en del diskussion om at nå frem til denne størrelsesorden, og herefter skal det understreges, at disse 5/8 pct. gælder for statsskatte-lovens § 37, kildeskattelovens § 89 m. fl. og renter efter afskrivningslovens § 29 A og 29 R.

Endvidere er der på en række områder foreslået en fradragsret med disse henstandsrenter, noget, der ikke eksisterer eller ville eksistere pr. 1. januar 1976. Jeg skal ikke trætte tinget med at læse disse områder op, men kan alene henvise til områderne, således som de er opregnet i ændringsforslag nr. 2 af flertallet, tiltrådt af ministeren. Hermed skal jeg anbefale tinget at vedtage ændringsforslag nr. 2 og som konsekvens heraf naturligvis gå mod hr. Glistrups snart sagt traditionelle ændringsforslag nr. 1.

Jens Foged (V):

Da dette lovforslag var til første behandling, gav vi udtryk for, at vi fandt, at en del af skattereglerne med hensyn til pålignede renter ved henstand var for hårde i forhold til normale rentesatser, når de ikke var fradragsberettigede. Konsekvensen ville være, at man nu og da var oppe på rentesatser på 20, tæt op til 30 pct., og de forhandlinger, vi

[Jens Foged.]

derfor har ført i udvalget, har nu ført til, at vi har fået en del ændringer ind i billedet. For statsskatteloven og kildeskatteloven drejer det sig om henholdsvis § 37 og § 89, gående ud på, at der ved henstand i stedet for én pct. rentetilleg pr. måned uden fradrag skal være 5/8 pct.; det kan vi tiltræde. Desuden er der indført fradragsret for nogle områder — jeg skal ikke gå i detaljer med selve betænkningen, men det drejer sig om kapitaltilførselsafgift, frigørelsesafgift, særlig indkomstskat og arvelove. På disse områder har vi tilsluttet os, at der nu er fradragsret. Jeg skulle måske sige, at de 5/8 pct. pr. måned vil blive behandlet senere, de står ikke i dette lovforslag, men er en aftale mellem ministeren og et flertal i folketinget om en senere behandling.

Det af hr. Glistrup stillede ændringsforslag kan vi ikke stemme for. Det ændrer jo loven i sin helhed til, at der er fradragsret for dem alle. Det har vi ikke fundet rigtigt i den givne situation, og vi vil altså anbefale at stemme imod det af mindretallet stillede ændringsforslag og for det af flertallet stillede ændringsforslag.

Glistrup (FP):

Hr. Kampmann havde uret i det, han sagde, også da han betegnede det her som en lille sag. Jeg kan da godt forstå, at hr. Kampmann har interesse i at bagatellisere den, men det kan glimrende være den skæbnesvangre overskridelse af Rubicon, der vil finde sted, når tinget nu her ved afslutningen af denne behandling giver sig til at stemme om ændringsforslag nr. 1.

Hvis ændringsforslag nr. 1 forkastes, har vi dermed faktisk ryddet hele baglandet for, at hr. Kampmanns parti kan fortsætte sin kampagne imod rentefradragsretten i bred almindelighed. Hvis vi virkelig nu får fastslået, at mån i disse hundredtusindvis af gældsforhold, hvor der først og fremmest er tale om samfundets svage, ikke har rentefradragsret, så er vejen meget kort frem til det næste skridt, hvor man kommer og siger, at når de, der ikke kan opnå kassekreditter til at betale deres skatter med, og som ikke har midlerne, ikke kan få rentefradragsret, så er der da ikke nogen som helst fornuftig grund til, at de, der kan trække på kassekredit til at betale en privat udgift, som

skatter jo nu betegnes som i lovgivningen, disse rige mennesker med denne sociale ubalance, der så vil være tale om, skal have adgang til at fratække deres kassekreditter, eller hvordan de nu opnår at få pengene til i givet fald at betale skatterne.

Man vil kunne indvende herimod, at vi jo allerede i marts måned tog det store skridt, men det, der skete i marts, var ikke uigenkaldeligt af to grunde; dels fordi det jo var med ikrafttræden 1. januar 1976, så det endnu ikke har gjort skade — vi mødes først ved milepælen her umiddelbart forud for den 1. januar 1976 — fordi man med hr. Jens Fogeds ord fra første behandling med rette kunne sige, at det, der skete i marts måned, var sådan et forhastet fejltrin, for det var et led i noget helt andet, nemlig parcelhusskattereglerne, hvor dette fulgte med som en lille bivogn overensstemmende med skatteministerens uvane — dengang var det nu finansminister Anders Andersen, der havde udformet forslaget, men så siger vi ministeriets uvane med at koble en bunke ting sammen, som i og for sig ikke har noget med hinanden at gøre, i et enkelt lovforslag.

Men nu står vi altså over for det afgørende, og hvor det virkelig er udskilt til selvstændig vurdering ved afstemning vedrørende ændringsforslag nr. 1: skal rentefradragsrettens modstandere have denne meget væsentlige passage af floden, således at man i øvrigt kan få udslettet den rentefradragsret, der har været kæmpet så meget om ned igennem tiden. For den indvending, den skanse, som rentefradragsrettens forkæmpere tidligere har haft, nemlig at man har sagt, man er nødt til at have en almindelig rentefradragsret, fordi man ikke kan sondre mellem privat gæld og forretningsmæssig gæld, den skanse opgav man jo tidligere her i dag, da vi stemte om ændringsforslag nr. 1 til lovforslag nr. 82. Dermed har man erkendt fra det altovervejende flertal, fra de 9 partier her i landet, der stemte imod det ændringsforslag og dermed for skatteministerens forslag, at man kan sondre mellem forretningsmæssig og privat gæld. Det var et røgtæppe, skatteministeren her lagde ud over tingene ved at anføre, at vi jo kan gå til, hvad der står i Nationalbanken, for det gjaldt ikke. Det er jo helt åbenbart, at lovforslag nr. 82 dækker et væld af forhold, der hverken har været eller har

[Glistrup.]

skullet være i Nationalbanken, og derfor kan man ikke sondre ud fra, hvordan tingene har været behandlet i Nationalbanken, når vi taler om lovforslag nr. 82. Lovforslaget nævner heller ikke med et ord Nationalbanken i § 1, det siger simpelt hen bare, at man skal kunne sondre mellem forretningsmæssig og privat gæld. Det har man nu med de ni partiers stemmer fået cementeret, og nu har vi altså vejen frem til, at rentefradragsretten kan gå fløjten på nøjagtig samme måde, som det i sin tid lykkedes en af hr. Kampmanns forgængere som socialdemokratisk ordfører at bane vejen for, at skattefradragsretten blev sløffet i sin tid, hvor man åbnede for denne alle tiders skatteplyndring både nationalt og internationalt set. Således åbner man nu, hvis man stemmer imod ændringsforslag nr. 1, for, at en anden af skatteydernes skanser kan falde. Jeg gratulerer socialdemokratiet med det, som socialdemokratiet har fået ud af dette her. Æblet falder ikke langt fra stammen, heller ikke når han hedder Kampmann.

Bernhard Baunsgaard (RV):

Jeg beklager, at venstre og konservative har skiftet standpunkt og nu sammen så kraftigt har presset på for at få gennemført en ændring. Men jeg kan langt være enig med den socialdemokratiske ordfører i, at det meste redder vi dog. Derfor er mine overvejelser endt i, at jeg støtter lovforslaget, sådan som det nu kommer til at se ud, med de ændringer, der er foreslået af flertallet, bestående af socialdemokrater, venstre, kristeligt folkeparti, centrum-demokrater, for så vidt angår disse steder, hvor vi skal genindføre rentefradragsretten.

Der er et enkelt spørgsmål, jeg gerne vil stille til den konservative ordfører, der netop nu i et andet lovforslag var meget højt oppe og sagde noget om, at vi måtte sikre os, at det ikke var lovjaskeri, og han gik så langt som til at ville mobilisere en meget sjældent brugt paragraf i forretningsordenen. Vi er inde her på et område, hvor der må være en vis konsekvens, så når vi ét sted genindfører rentefradragsretten, så er der visse andre steder, vi også er nødt til det. Jeg vil gerne have en udtalelse fra hr. Stetter, hvis forslag det jo er, og som må tage ansvaret for det, hvis det er lovjaskeri, om,

at det, vi nu gennemfører, er forsvarligt, sådan at vi ikke risikerer noget, for hvis det ikke er forsvarligt, må hr. Stetter da tage konsekvensen af den stilling, han tidligere tog, og trække sit lovforslag tilbage, så vi får tid til at gennemgå det.

Må jeg til hr. Glistrups bemærkninger om forsvaret for rentefradragsretten, om, at det var samfundets svage, der skulle rammes, sige, at det er sjældent, tingene bliver sat på hovedet i en grad som denne. Må jeg gennemgå for hr. Glistrup og folketings salen, hvad f. eks. 15 pct. med fradragsret vil sige. 15 pct. med fradragsret vil sige, at $\frac{2}{3}$ af de danske skatteydere, der ligger på 1. trin af statsskatteskalaen, vil få en reel rente på 9 pct. Det er sådan noget som husmænd og arbejdere. Den næsten en tredjedel, der ligger på næste trin, får ikke 9 pct., men de får $6\frac{3}{4}$ pct., det er sådan nogle som mestre og gårdejere. Den sidste del, den, som ligger på det højeste trin — det er 6 pct. af samtlige skatteydere — får en reel rente hverken på 9 pct. eller $6\frac{3}{4}$ pct., men på 5 pct. Jeg skal love for, at dette at genindføre rentefradragsretten ville være en beskyttelse af de svage! De svage i dette land skulle betale næsten det dobbelte i rente for samme forsel. Jeg har den bestemte indstilling, at over for samfundet bør alle stilles lige, og derfor må jeg meget skarpt gå imod hr. Glistrups forslag. Hr. Glistrups forslag ville jo ramme alle, der kom for sent med skattebetaling, det kunne være husmanden og arbejderen og mesteren og gårdejereren, og det kan naturligvis også være godsejeren og direktøren. De to sidste burde jo nok have noget større overblik over det, især den første, der kan være klemt. Men det skulle altså være sådan, at vi skulle straffe dem, der har mindst i dette land, med at betale mest i straf til samfundet. Jeg behøver vist ikke at sige mere om, hvordan man kan karakterisere et sådant forslag. Det er at vende tingene på hovedet at påstå, at det er en beskyttelse af de svage.

Det bedste, jeg kan sige, er at gentage karakteristikken fra før, dengang jeg citerede hr. Glistrup selv: det er vist sjuskeri, det her, fra hr. Glistrups side. Det er det pæneste, jeg kan sige om det, men jeg synes nok, det er lidt hårdt at forlange, at vi andre skal spille vores tid med at høre på den slags.

Ømann (SF):

Jeg har vistnok allerede meddelt her i tinget, at vi ikke kan stemme for hr. Stetters forslag, men nu er hr. Stetters forslag jo ikke længere hr. Stetters, det er et helt andet forslag. Det kan vi heller ikke stemme for, vi kan ikke stemme for de ændringsforslag, der her er stillet.

Det er blevet nævnt, at behandlingen af dette forslag skulle være udtryk for lovjaskeri. Jeg er bange for, det er ikke nok at karakterisere det på denne måde, for det har optaget udvalgets tid uforholdsmæssigt meget, og det har optaget tiden på en sådan måde, at man synes, det ikke er nok at sige, det er lovjaskeri. Det er nødvendigt at karakterisere udvalgsarbejdet som ikke dygtigt nok. Det er en meget simpel affære, der foreligger her. Først finder man ud af i udvalget, om der er mening i, at disse renter af gældsmellemværender mellem borgerne og det offentlige skal kunne trækkes fra eller ikke skal kunne trækkes fra. Når man så har afgjort det, er det da meget let at justere samtlige rentesatser på en sådan måde, at der bliver lighed imellem dem. Det er to trin i en beslutningsproces, og det skulle ikke tage så forfærdelig lang tid. Men der er altså været en forfærdelig masse ting ind i dette her, som ikke har været båret af den yderste logik.

Det blev sagt, at man her sondrer mellem forretningsmæssig og privat gæld. Det gør man ikke, og det vil jeg sige til hr. Glistrup. Dette her er altid ikke-erhvervs-mæssig gæld. Det kan ikke efter noget som helst kapitel i nogen som helst skatteteoretisk udredning komme til at figurere som en forretningsgæld, ikke efter hidtidige skattetekniske opfattelser, og det er vel dem, vi på en eller anden måde må argumentere ud fra. Derfor ligger der ikke nogen sondring her.

Men derimod ser jeg en meget beklagelig fravigelse fra de socialdemokratiske udvalgsmedlemmers side og også for så vidt fra de radikale, idet man nu går ind for at lave pølemøle, som siger, at nogle af disse renter kan trækkes fra og nogle af dem kan ikke. Derved skaber man en uklarhed over, hvilken rente man i virkeligheden betaler i det enkelte tilfælde. Jeg synes, det er en mærkelig fravigelse fra princippet, som vel nok er gået meget langt frem i socialdemokratiet,

og som også har vundet nogen fremgang hos de radikale, når man pludselig siger: nå men det gør ikke noget, nu fraviger vi vores tanker om, at private renter ikke skal trækkes fra, nu tillader vi, at nogle enkelte poster kan trækkes fra.

Der er da ingen grund til at gå ind på forlig i dette lovforslag, som jo er et konservativt forslag. Jeg kan ikke forstå denne ivrighed efter fremfor alt at skabe et flertal og så ofre en principiel indstilling. Jeg noterer dette med stor sørgmodighed.

Der har været en tendens i udvalget til at sondre imellem forskellige gældsforhold over for det offentlige og sige, at renten skulle være lavere, når det drejede sig om langvarigere forhold. Hvorfor skal den egentlig det? Jeg synes, at man hidtil fra de borgerlige partiers side har set med stor respekt på renteprincippet. Renten beregnes som bekendt pro anno, og hvis man har en kredit i så og så mange år, må man også doble op med det antal år, man har kreditten. Det er dog helt logisk, og derfor er der ikke nogen som helst begrundelse for at sætte en lavere rente i lange gældsforhold og en højere rente i korte gældsforhold.

Derfor er det vores partis opfattelse, at vi ikke kan ofre noget som helst på det alter, der hedder bredt flertal i denne forbindelse. Vi må stå fast på, at disse renter naturligvis ikke er fradragsberettigede, og af de grunde, som hr. Bernhard Bausgaard så udmærket har redegjort for, men som han åbenbart ikke kan følge i sin afstemning, nemlig de grunde, at hvis man gør renterne fradragsberettigede, bliver de ikke ens for rig og for fattig, og det synes vi er en hovedlinje, som man burde have opretholdt helt konsekvent.

Arne Bjerregaard (KrF):

Ved førstebehandlingen gav jeg principiel tilslutning til det af det konservative folkeparti fremsatte forslag om, at renter af belivet henstand med hensyn til skatteskyld skulle være fradragsberettigede. Det har jeg hele tiden stået ved, og jeg synes, jeg har arbejdet ganske hårdt for at nå frem til et resultat, der i alt fald kunne imødekomme dette noget. Nu lyder det selvfølgelig lidt mærkværdigt, at jeg siger, jeg selv har arbejdet hårdt, men da ikke andre vil sige det, bliver jeg nok nødt til at sige det, at jeg i alt

[Arne Bjerregaard.]
 fald har prøvet på at nå frem til disse synspunkter, som hr. Stetter har fremført, og som jeg mener er rigtige, og som vi måtte arbejde henimod. Men jeg må igen konstatere, at vi må tage hensyn til de politiske muligheder i denne sag, og da vi jo aldrig kan opnå eller næsten aldrig kan opnå det fuldkomne, vi ønsker, må vi prøve at nå det næstbedste i alt fald. For at hindre, at der skulle komme mange forskellige ændringsforslag, har i alt fald nogle stykker af os prøvet på at nå frem til et bredt forlig om dette spørgsmål. Man kan selvfølgelig sige, at forliget har mange skønhedspletter. Når vi f. eks. opererer med en procent på $\frac{5}{8}$ pr. måned, vil enhver kunne sige sig selv, at det er nok et kompromis, for ellers ville man ikke sætte $\frac{5}{8}$. Vi skal da gerne indrømme, at det er det, men det er dog en imødekomelse af disse synspunkter. Det er klart, det var betydelig lettere at sige, at der skulle være fradragsret for hele området, men hvad nyttede det, vi hver især stillede ændringsforslag, når vi ikke fik en pind igennem? Derfor kan jeg i alt fald med stor ro i sindet anbefale det forslag, som her foreligger, selv om det altså ikke er det fuldkomne.

Med hensyn til fradragsretten for renter i henstandsbevillinger fik vi den dog igennem på andre områder, som vi skal tage stilling til om lidt, nemlig frigørelsesafgift, særlig indkomst, arveafgift og kapitaltilførselsafgift. Så selv om der ikke er nogen entydighed over det, synes jeg nok, vi er kommet et stykke hen ad den vej, som hr. Stetter skitserede ved førstebehandlingen, og derfor kan jeg da også kun med glæde konstatere, at de konservative vil være med og ikke demonstrativt ønsker at opretholde det umulige, men vil prøve at arbejde frem mod det mulige. Det skal de ikke have utak for, og jeg håber, vi hurtigt kan få det igennem.

Kaj Hansen (DKP):

Når man vil prøve at forene de skattemæssige synspunkter, som socialdemokratiet hævder de har, med nogle skattemæssige synspunkter, som deles af konservative og venstre og andre, må der komme noget ganske mærkeligt ud af det, og det ser vi også i dette forslag. Det er hverken skidt eller kanel eller fugl eller fisk, hvordan man

nu vil udtrykke sig. Nu har jeg jo haft lejlighed til på nærmere hold at følge forhandlingerne om dette forslag, og jeg må sige, det er helt fabelagtigt, hvor langt socialdemokratiet har ladet sig drive med hensyn til et forslag af denne art, hvad de absolut ingen grund havde til. Det forslag, hr. Stetter havde stillet, ville jo være blevet stemt ned her i salen, og det havde nok været det bedste, der kunne ske, men hr. Stetter har jo nogle gange koketteret med, at han eventuelt kunne trække forslaget tilbage. Nu synes jeg der er en god anledning til det. Man bør faktisk ikke sende det dér mismask ud som et lovgivningsarbejde her fra folketinget. Vi vil både stemme imod ændringsforslagene og lovforslaget.

Ordføreren for forslagsstillerne (Stetter) (KF):

Jeg er i en lidt mærkelig situation. Jeg er ordfører for forslagsstillerne til lovforslag nr. 2. Det er et forslag om, at de skatteydere, som opnår henstand med betaling af skatter og afgifter eller automatisk har ret til en sådan henstand, opnår en fradragsret for påløbne renter. Det er en forholdsvis enkel tankegang, som alle formentlig kan forstå, og som jeg også håbede kunne administreres og vinde tilslutning her i salen. Ingen af ordførerne har talt så forfærdelig meget om mit eller vort forslag; derimod har man fremhævet sine egne ændringsforslag og det forligsresultat, der er opnået.

Jeg beklager, at flertallet her i salen ikke kunne samles om vort oprindelige lovforslag. Jeg har sagt, det er muligt, at det ikke var særlig hensigtsmæssigt, men jeg tror alligevel, det var bedre end det resultat, man har nået. Jeg beklager derfor, at forligspartierne har samlet sig om et resultat, som i hvert fald jeg må bedømme som stærkt administrationskrævende, et resultat, som formentlig vil volde skatteyderne og myndighederne mange vanskeligheder. Jeg kan derfor berolige hr. Kaj Hansen: det er jo ikke mit forslag længere, man benytter min ramme, om jeg så må sige, til at fremsætte ændringsforslag i fra et flertals side.

Jeg må også sige til hr. Bernhard Baunsgaard, at jeg er ikke i stand til at afgøre, om bl. a. hr. Bernhard Baunsgaards forligsresultat er forsvarligt. Jeg er ikke med i dette forlig. Jeg har sagt i udvalget, og jeg vil også gerne sige her fra folketingets talerstol,

[Stetter.]

at så vidt jeg kan skønne, er det en lempelse i forhold til den retstilstand, som indtræder den 1. januar 1976. Jeg har sagt, som man kan læse det i betænkningen — hvis man har læst betænkningen, behøvede jeg måske slet ikke at have holdt denne tale — at jeg har ønsket, at dette forslag kommer tilbage til udvalget, og det er simpelt hen, fordi jeg ønsker, at ministeren i udvalget skal give os besked på, om dette er forsvarligt. Hvis ministeren mener, at det er forsvarligt, og han er i stand til at administrere det her, vil vi stemme for det ved tredje behandling, men heller ikke før. Hvis ministeren siger, at dette her ikke er forsvarligt, vil vi ikke stemme for det, og så må vi overlade ansvaret til forligspartierne.

Jeg håber, at jeg hermed har gjort vort partis stilling helt klar. Jeg må indrømme, at der står, det er et forslag, som er fremsat af Stetter, Hagensen og Schlüter, men det er altså også foreløbigt alt, hvad det konservative folkeparti har ansvar for i forbindelse med det forslag, som formentlig bliver resultatet af afstemningerne her ved anden behandling.

Glistrup (FP):

Hr. Stetter har lige beskæftiget sig med det, der ligger ude i en uvis fremtid, nemlig hvordan man vil stemme ved tredje behandling til dette forligsresultat, ja men så må vi jo først se, hvordan det ser ud ved tredje behandling. Som det ser ud nu — og det er jo det, vi skal stemme om her ved anden behandling — er spørgsmålet, hvorvidt forligsresultatet er dårligere eller bedre end hr. Stetters forslag, og dér går jeg ud fra, at når vi ser på de nære ting, er der ingen, der kan være i tvivl om, at forligsresultatet er dårligere end hr. Stetters forslag, og at man derfor skal stemme imod forligsresultatet.

Hr. Arne Bjerregaard jamrede sig over, at der ikke var nogen, der ville godkende, at han havde arbejdet alvorligt for at bevare fradragsretten, og at han derfor selv måtte fremhæve, hvor alvorligt og hårdt han havde arbejdet for det. Hr. Arne Bjerregaard, jeg skal meget gerne komme i møde og sige, at jeg meget gerne vil godkende og fastslå og ære meget højt, at hr. Arne Bjerregaard har arbejdet alvorligt for at bevare

rentefradragsretten, præcis lige så alvorligt, som hr. Rane Jonsen arbejdede i Finderup lade.

Så var der hr. Bernhard Baunsgaard; han ville meget gerne skolemestre mig på problemerne vedrørende samspillet mellem fradrag på selvangivelsens side 3, altså i indkomsten, på den ene side og et progressivt skattesystem på den anden side. Efterhånden som man lyttede til hr. Bernhard Baunsgaards tale, kom man mere og mere i tvivl. Skulle svaret være det gamle refræn: det er ikke evnen, han mangler, det er viljen; eller skulle svaret være: det er ikke viljen, han mangler, det er evnen. Efterhånden som man hørte mere og mere på hr. Bernhard Baunsgaard, blev det nu ikke så vanskeligt et spørgsmål, for det var så ganske åbenbart, at han manglede både evnen og viljen til overhovedet at have indsigt i de forhold, han her forsøgte at begive sig ud på med sin skolemestrings.

Lad mig da så med indledningen „skolemester, bliv ved din læst“ forsøge at forklare hr. Bernhard Baunsgaard, hvordan disse ting hænger sammen.

Udgangspunktet er med hr. Bernhard Baunsgaards egne ord, at alle skal stilles lige over for samfundet. Det vil sige, at skal man betale 1.000 kr. i rente, skal man stilles lige, hvad enten man er, som hr. Bernhard Baunsgaard sagde, husmand, gårdejer eller godsejer. Men alt efter hvilken marginalskatteprocent man har, er det nu således, at husmanden med den lave skatteindtægt skal tjene 1.800 kr. for at betale de 1.000 kr., fordi han skal betale de 800 kr. i skat; gård ejeren med den mellemlave skatteindtægt skal tjene måske 2.300 kr. for at kunne betale 1.000 kr. i skat, og godsejeren med den store skatteindtægt skal tjene 2.900 kr. for at betale 1.000 kr. i skat. Derfor behandler samfundet kun folk lige, hvis man siger, at der er fradragsret for renten, for så skal de nemlig alle tre tjene præcis 1.000 kr. for at kunne betale disse 1.000 kr. i rente. Sådan er samspillet mellem fradrag på den ene side og progression på den anden side. Det er simpelt hen at vende tingene på hovedet at sige, at først laver man et progressivt skattesystem, og dernæst kommer man og siger, at når nu disse mennesker er sådan nogle skurke, at de har slæbt sig op i de øverste

[Glistrup.]

progressionsrammer, skal vi da ikke give dem disse ekstrarafordelte, der er ved, at de kan komme igennem med at få disse lavere rentesatser, eller hvordan det var, hr. Bernhard Baunsgaard argumenterede.

Hr. Bernhard Baunsgaards øvrige skolemestring af mig beroede simpelt hen bare på en hørefejlfra hr. Bernhard Baunsgaards side, nemlig den passage, jeg var inde på med hensyn til samfundets svage. Der sammenlignede jeg de mennesker, som under det nye system kommer i skatterestance, med befolkningen i øvrigt, og dér er det da åbenbart, at hvis man har fradragsret for kassekreditrenter, men ikke har fradragsret for skattemæssige renter, vil man, hvis man har evnen til at betale sin skat, selvfølgelig betale den med ting, som man kan fradrage renten på. Derfor er det samfundets svage, der bliver restanter under det kommende system, og derfor har man givet et glimrende trojansk hestgrundlag for socialdemokratiets videre kamp mod skattefradragsretten, når man har kunnet sige: når vi nu har fået vedtaget her — med venstres og de andres stemmer — at man ikke giver de svage adgang til fradragsretten, hvorfor skal man så give de stærke, der kan trække på skattekrediten? Det er derfor, det er så dødsensfarligt at stemme nej til ændringsforslag nr. 1, men det vil man nok kunne indse om ikke før, så om et par eller tre år, men det var nu, man burde kunne indse det.

(Kort bemærkning).

Bernhard Baunsgaard (RV):

Jeg skal svare hr. Glistrup, når vi kommer tilbage til talerrækken.

Jeg bad om en kort bemærkning til det, hr. Stetter sagde, fordi hr. Stetter udlagde det, som om det var mit parti, der havde ansvaret for alt det, der er lavet her. Mit forligsresultat er først og fremmest den rente, man for fremtiden skal betale af disse ikke-fradragsberettigede ting. Jeg har sagt gentagne gange ved behandlinger her i salen, både dengang vi gennemførte § 17 a i den gældende skikkelse, dengang vi behandlede hr. Stetters forslag, og nu gentager jeg det: der bør ikke være fradragsret, men renten bør naturligvis reguleres med jævne mellemrum; jeg foreslog i takt med diskon-toen.

Ordføreren for forslagsstillerne (Stetter)

(KF):

Jeg skal kun sige til hr. Bernhard Baunsgaard, at det ikke er mig og vort parti, det ærede medlem skal tale med; hr. Bernhard Baunsgaard må tale med sine forligsfæller.

Bernhard Baunsgaard (RV):

Ja, jeg tager gerne ansvaret for, at vi regulerer den rente, der skal betales af for sent indbetalt skat, i takt med renteutviklingen i øvrigt i samfundet.

Må jeg derefter vende mig til hr. Glistrup. Jeg konstaterer kun, at hr. Glistrup fortsat mener, at direktøren og godsejeren skal behandles mildere af samfundet, nemlig ved at få en lavere rente. Husmanden og arbejdereren skal betale 9 pct., når godsejeren og direktøren skal betale 5 pct. i rente for for sen skatteindbetaling. Dette er efter min bedste opfattelse ikke lige behandling. Så kan hr. Glistrup vende op og ned lige så meget på lønninger og alt muligt andet, som han vil, han kan finde på hvilke som helst — nu må jeg vel ikke bruge udtrykket prokuratorkneb, men hvis jeg måtte det, så ville jeg sige det her. Vi har her i landet et progressivt indkomstskattesystem, og på en eller anden måde skal vi bevare dette. Det er rimeligt, at samfundet siger: når visse mennesker tjener mere end andre, må disse andre mennesker til gengæld også betale forholdsvis mere i skat; det er det, der ligger i det progressive. Jeg vil gerne føje til: man må jo ikke glemme, hr. Glistrup, at en række af disse højt betalte mennesker, nemlig akademikerne, sagførerne, lærerne ved gymnasieskolerne, ved universiteterne, får deres uddannelser betalt af samfundet og bagefter udbetalt højere lønninger. Skulle de så belønnes med at slippe billigere i skat, når de ikke betaler deres skat til tiden?

(Kort bemærkning).

Glistrup (FP):

Det er talmagi at sige, at den rige rektor slipper med 5 pct., hvor den fattige ismejeriemand skal betale 9 pct., for hvor forsvinder de mellemliggende 4 pct. hen, de går jo ikke ned i rektorens lomme? De 4 pct. forsvinder simpelt hen ved, at de betales til skattevæsenet, så der er ikke den fordel, som hr. Bernhard Baunsgaard bilder sig ind. Hvordan man end vender eksemplet, er det syns-

[Glistrup.]

punkt forkert, som hr. Bernhard Baunsgaard fremfører.

Hermed sluttede forhandlingen.

Ændringsforslag nr. 1

forkastedes med 105 stemmer mod 17; 2 medlemmer stemte hverken for eller imod.

Ændringsforslag nr. 2 om en ny affattelse

af lovforslagets tekst vedtoges med 87 stemmer mod 28; 12 medlemmer stemte hverken for eller imod.

§§ 1 og 2 i den nye affattelse

vedtoges uden afstemning.

Lovforslagets overgang til tredje behandling

vedtoges uden afstemning.

Tredje næstformand (Erlendsson):

Lovforslaget går nu til fornyet behandling i udvalget.

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til folketingsbeslutning om rigsretstale i Koføeds Skolesagen [af Glistrup m.fl.].

(Andre selvst. forslag nr. XXXV. Fremsat 21/11 75.).

Forslaget sættes til forhandling.

Justitsministeren (Orla Møller):

På regeringens vegne skal jeg fremsætte følgende bemærkninger til fremskridtspartiets forslag til folketingsbeslutning om rigsretstale mod socialminister Eva Gredal.

Forslaget begrundes med, at socialministeren skulle have overtrådt § 5 i ministeransvarlighedsloven ved i forbindelse med bevillingen til Koføeds Skole på finansloven for 1973-74 at have givet folketingsoplysninger, der var vildledende og ufuldstændige og i strid med den oplysningspligt, som efter stillingens beskaffenhed påhvilede ministeren i forhold til folketinget.

Indledningsvis kan der være anledning til at bringe på det rene, hvad der efter forslagsstillernes opfattelse er ansvarsgrundlag i denne sag. Bestemmelsen i minister-

ansvarlighedslovens § 5, hvortil der henvises i forslaget, har følgende ordlyd:

„En minister straffes, hvis han forsætligt eller af grov uagtsomhed tilsidesætter de pligter, der påhviler ham efter grundloven eller lovgivningen i øvrigt eller efter hans stillings beskaffenhed.

Stk. 2. Bestemmelsen i stk. 1 finder anvendelse, såfremt en minister giver folketinget urigtige eller vildledende oplysninger eller under folketingets behandling af en sag fortier oplysninger, der er af væsentlig betydning for tingets bedømmelse af sagen.“

Efter indholdet af forslaget må jeg gå ud fra, at det er bestemmelsen i stk. 2, som forslagsstillerne mener socialministeren har overtrådt i forbindelse med folketingets behandling af bevillingen til Koføeds Skole på finanslovsforslaget for 1973-74.

Det kan i denne forbindelse være på sin plads at understrege, at det ikke af forslagsstillerne gøres gældende, at socialministeren har afholdt udgifter til skolen uden tilstrækkelig bevillingsmæssig hjemmel. I beretningen af 31. oktober 1975 giver finansudvalgets flertal da også klart udtryk for, at de øgede udgifter til skolen har haft hjemmel i finansloven.

Hverken selve forslaget eller bemærkningerne hertil indeholder nogen præcis angivelse af, på hvilke punkter socialministeren efter forslagsstillernes opfattelse skulle have givet „vildledende og ufuldstændige“ oplysninger til folketinget i forbindelse med forslaget om forhøjelsen af bevillingen til Koføeds Skole.

Når forslagsstillerne bruger udtrykket ufuldstændige oplysninger, kan der være anledning til at præcisere, at gerningsindholdet efter ministeransvarlighedslovens § 5, stk. 2, enten er urigtige eller vildledende oplysninger eller fortieelse af oplysninger, der er af væsentlig betydning for tingets bedømmelse af sagen.

Forslagsstillerne synes imidlertid for det første at være af den opfattelse, at der ikke i anmærkningerne til finanslovsforslaget for 1973-74 vedrørende finanslovskontoen til arbejdskolonier og andre institutioner for hjemløse er givet folketinget det fornødne grundlag for at tage stilling til bevillingsansøgningen, samt at folketinget ikke på anden måde er blevet orienteret om sagen før finanslovens vedtagelse i marts 1973.